

Beware a Scot's Revenge

Sabrina Jeffries

Copyright © 2007 Deborah Gonzales

Ediție publicată pentru prima oară de Pocket Books,
o divizie Simon & Schuster, Inc.

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Răzbunarea unui scoțian

Sabrina Jeffries

Copyright © 2019 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Păunița Ana

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JEFFRIES, SABRINA

Răzbunarea unui scoțian / Sabrina Jeffries

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2019

ISBN 978-606-33-3876-2

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SABRINA JEFFRIES

Răzbunarea unui scoțian

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

Prolog

Dragă Charlotte,

Am auzit că fosta ta elevă Lady Venetia a refuzat din nou un pretendent perfect. Vorbind în calitate de observator dezinteresat, constat că domnișoara este prea marcată de regulile impuse de tine tinerelor moștenitoare. Dacă nu e atentă, o să ajungă fată bătrână.

Vărul tău,

Michael

„Fiicele sunt o pacoste pentru bărbați.“

Asta își spunea adesea Quentin Campbell, contele de Duncanon, a cărui fiică de 24 de ani îi dădea dureri de cap. Contele trăise cu speranța că Școala pentru tinerele domnișoare a doamnei Charlotte Harris avea să o învețe pe Venetia să fie maleabilă, dar nici vorbă de așa ceva. Se părea că fiica lui moștenise nu numai trăsăturile minunate ale mamei sale, ci și încăpățânarea ei. Și adevărul era că bărbatul ajunsese la capătul răbdării. Quentin o găsi în bucătăria casei lor din Londra, pregătindu-i fiertura aceea grețoasă pe care îi plăcea la nebunie să i-o toarne pe gât.

– Cum îndrăznești să-l refuzi pe viconte după ce eu însumi i-am dat permisiunea să te curteze? întrebă el.

Neafectată, Venetia continuă să transforme o floare violetă în pulbere.

– Tată, dacă m-ai fi întrebat înainte să-i dai permisiunea...

– Să te întreb? Să-ți dau ocazia să-l respingi și pe el? răbufni bărbatul. Ce te-a supărat de data asta? Ți s-a părut prea charismatic? Are zâmbetul prea larg? E prea bine îngrijit?

– Nu-mi place de el, spuse ea cu zâmbetul ei obișnuit, atât de enervant.

– Nu-ți place de el! Vorbim despre un bărbat elegant, chipeș, cu avere...

– La fel ca săculețul mea, zise ea turnând pulberea violetă într-un pahar cu apă. Din păcate, săculețul meu are mai multă personalitate decât el și e aproape la fel de inteligent.

Asta era adevărata problemă. Sarcasmul fiicei lui putea face orice bărbat să dea bir cu fugiții.

– Milord, se auzi o voce din ușă.

– Da? răspunse contele, aruncând o privire spre majordomul său.

– Un anume domn Sikeston vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră. A venit însoțit de alți câțiva bărbați.

Contele tresări. Sikeston și oamenii lui erau acolo, în Londra? Fără doar și poate, se petrecuse ceva grav.

– Poftește-i în biroul meu.

Majordomul se grăbi să plece, iar Quentin îi aruncă fiicei lui o privire exasperată.

– Se pare că trebuie să amânăm discuția despre viconte, dar o vom relua la cină.

Quentin citi îngrijorarea din ochii ei.

– Tată, oamenii aceștia au venit să-ți vorbească despre Năpastă Scoțiană? Știi ce a spus medicul, nu trebuie să te lași provocat.

– Medicii aștia! Niște neghiobi. Ce știi ei?

– Știu destule, zise ea întinzându-i paharul. Ar trebui să-ți bei doctoria înainte să mergi să vorbești cu ei.

– La naiba, nu vreau nici o doctorie!

Venetia încercase dintotdeauna să-i poarte de grijă. Trebuia să fie mai ferm cu ea, așa cum nu fusese niciodată răposata ei mamă, dar în astfel de clipe, când îi amintea atât de mult de Susannah, era imposibil.

– Lasă-mă pe mine să mă ocup de ei, bine? Nu-ți bate cu capul cu asta.

– Permite-mi măcar să te ajut să urci treptele, se încâpățână ea.

Când încercă să-l ia de braț, se eliberă din strânsoarea ei, îngrozit de gândul că fiica lui iubită se putea afla fie și numai pentru o clipă în preajma acelor indivizi.

– Nu e treaba ta, așa că nu te băga!

Protestul lui vehement o făcu să tresară.

– Bine, fie.

Quentin vru să-și ceară scuze, dar se opri. Era important ca de data asta să nu o lase să-și bage nasul în treburile lui.

Începu să urce încet scările, oprindu-se la fiecare pas ca să-și tragă sufletul. La naiba cu Sir Lachlan Ross și cu prostiile lui! De ce nu voia să-l lase odată în pace?

Ar fi trebuit să-și dea seama că era ceva în neregulă din clipa în care Ross pusese piciorul pentru prima oară în Londra. Tânărul baron venise să ceară ce credea că i se cuvenea de drept familiei lui și clanului Ross, dar Quentin îl alungase, hotărât să nu dezvăluie niciodată secretele întunecate ale trecutului său lui Ross sau oricui altcuiva.

De atunci, ajunsese să plătească amarnic pentru tăcerea lui. Tânărul acela impertinent, șeful clanului, luase străzile cu asalt sub identitatea de Năpastă Scoțiană. Ross încerca, de fapt, să-i forțeze mâna lui Quentin. Orice prieten de-al lui Quentin care ajungea în Scoția era jefuit, primind asigurări că avea să fie despăgubit de Lord Duncannon. Cu toate că fiecare dintre prietenii lui își primise banii înapoi, era umilitor că nu putea să le explice de ce fuseseră jefuiți, nu fără să ridice întrebări la care refuza să răspundă.

Quentin îndura povestea asta de cinci ani, sperând că Ross avea să se plictisească în cele din urmă de acest joc. După care Ross avusese neobrăzarea să-l jefuiască chiar pe omul lui Quentin când acesta mergea să depună banii de pe arendă. Pentru numele lui Dumnezeu, arendele acelea reprezentau jumătate din veniturile lui! În ritmul ăsta, individul avea să-l aducă la sapă de lemn. Așa că îl angajase pe Sikeston, un gest pe care deja ajunsese să îl regrete.

Quentin intră în biroul său, cercetând îndelung chipurile sumbre ale bărbaților adunați acolo.

– Ți-am spus să nu vii niciodată în casa mea!

– Nu am avut de ales, spuse Sikeston. Trebuia să fugim de ei.

– De cine? întrebă contele.

– De oamenii lui Sir Lachlan. Sunt pe urmele noastre de când am fugit de pe pământul lui Ross.

Pământul lui Ross. La naiba! N-ar fi trebuit să le spună niciodată cine credea că era cu adevărat Năpastă.

– Planul era să-l prindeți și să-i dați o mamă de bătaie ca să mă lase odată în pace. Nu să vă luați la hartă cu oamenii lui.

– La naiba, am încercat! zbiră Sikeston. Dar n-a mușcat mo-meala, oricât aur am risipit noi prin diferite hanuri, laudându-ne că suntem prieteni.

– Credem că are un complice, adăugă alt bărbat. Cineva din Londra, care îi cunoaște pe prietenii dumitale și care îi spune pe cine să atace și când.

– Sau poate că nu e atât de prost încât să se lase păcălit de o adunătură de proști ca voi! răbufni Quentin.

Ar fi trebuit să angajeze niște oameni mai pricepuți, dar unde să-i găsească? Abia dacă reușise să dea de ei.

– Nu a fost ușor nici când am intrat pe pământul lui. Oamenii lui nu par să știe că el însuși este Năpastă Scoțiană, spuse Sikeston. Îl venerează cu adevărat, sunt gata să-și dea viața pentru el. Nici nu am putut să ne dăm seama unde își petrece nopțile, pentru că nu stă pe proprietate lui. E ca o fantomă, se strecoară peste tot, întotdeauna înconjurat de oamenii săi...

– Tocmai de aceea nu am apelat la autorități. Pentru că este protejat de clanul lui.

Oricât de convins ar fi fost Quentin că Ross era Năpastă, nu avea să-i fie ușor să dovedească acest lucru. Având în vedere că Ross era vecinul lui, autoritățile aveau să-și închipuie că era vorba despre o dispută legată de proprietate. Și nu voia să riște ca acestea să înceapă să investigheze și să descopere adevărul.

– Să înțeleg că nu ați reușit să-l ademeniți.

– Ba da, spuse Sikeston. Dar numai pentru că am reușit să îl șantajăm pe unul din clanul lui ca să ne spună unde e ascuns. Și totul s-a dus pe apa sămbetei după ce i-am luat urma.

– De ce? Și-a pus clanul pe voi? întrebă Quentin furios.

– Nu. I-am dat o mamă de bătaie, cum ne-ați poruncit, zise Sikeston, uitându-se cu coada ochiului la oamenii săi. Dar...

– Nu te mai codi, spune odată! răbufni Quentin.

– L-am omorât, milord. Sir Lachlan Ross este mort.

Contele rămase câteva clipe fără cuvinte, simțind cum se învârte camera cu el. Oare chiar auzise bine?

– L-ați omorât?

– Nu a fost vina noastră, zise alt bărbat. Ne-am năpustit asupra lui pe pod, iar el era înarmat cu un cuțit. Dacă Johnny nu i-ar fi dat cu măciuca în cap...

– O măciucă! urlă Quentin înfigându-se în Sikeston. Ți-am spus că voiam doar să-i dați o mamă de bătaie, atâta tot!

– Da, milord, știu, dar nu ați fost acolo. Ross e un munte de om, știe să se lupte. Ba chiar a fost soldat, lucru pe care ați uitat să-l menționați când ne-ați angajat.

Quentin se temuse că nu aveau să accepte dacă nu le-ar fi spus totul. Se uită lung la Sikeston, încercând să se calmeze.

– Vrei să spui că lovitura la cap l-a omorât?

– Dacă nu l-a omorât lovitura, sigur a murit înecat. După ce l-am lovit, a căzut peste pod, direct în lac, zise Sikeston. N-a ieșit la suprafață nici măcar o dată.

Quentin simți fiori pe șira spinării.

– Și trupul lui?

– Oamenii lui erau în apropiere, așa că nu am îndrăznit să rămânem să vedem dacă i-au descoperit trupul în apă. Dar nu avea cum să supraviețuiască, era deja leșinat când a căzut în apă.

Quentin se cufundă într-un scaun, copleșit de rezultatul acțiunilor sale. Indivizii aceștia comiseră o crimă. Pentru numele lui Dumnezeu, Ross avea o mamă care depindea de fiul ei și un clan care avea nevoie de el!

– Să înțeleg că membrii clanului și-au dat seama că voi l-ați ucis, spuse el pe un ton răgușit. Iar acum i-ați adus direct la mine.

– Nu, milord. Am fost atenți să nu fim urmăriți, dar trebuie să fugim din Londra înainte să ne găsească. Așa că avea nevoie de restul banilor promiși.

Quentin se înfioră. Ar fi dat orice să nu-i plătească după ce săvârșiseră o astfel de crimă, dar nu avea de ales. Dacă indivizii aceia aveau să le sufle vreo vorbă oamenilor lui Ross despre cine era cu adevărat în spatele acestei întâmplări, era mort.

Dar cel puțin vrajba dintre cele două familii se sfârșise. Quentin reușise să păstreze secretele îngrozitoare ale familiei sale, iar Ross dusese adevărul în mormânt.

Năpastă Scoțiană avea să-l lase în pace o dată pentru totdeauna.

Capitolul 1

Edinburgh, 20 august 1822

Dragul meu văr,

Sunt îngrijorată de când am aflat că Venetia vrea să vină în vizită în Scoția. Da, am citit în ziare că Năpastă Scoțiană a fost ucis acum trei luni după o altercație cu Sir Lachlan Ross, în urma căreia au murit amândoi. Cu toate acestea, având în vedere disputa dintre conte și Năpastă Scoțiană, m-aș simți mai liniștită dacă aș ști că trupul acestuia a fost găsit.

Cu drag, a ta verișoară îngrijorată,

Charlotte

– Mamei i-ar fi plăcut la nebunie evenimentul acesta, îi spuse Venetia mătușii sale, Maggie Douglas, vicontesa de Kerr. Stăteau amândouă la rând, așteptând să fie anunțate la balul mascat organizat de Highlander Celtic Society, fiind destul de aproape ca să audă cimpoaiele din interiorul Assembly Rooms din Edinburgh.

– Nu-i așa că-ți plac și ție tartanul, dansurile strathspeys, costumele și...

– Și străzile aglomerate, mâncarea scârboasă și hanurile acelea mi-zere? completă mătușa Maggie, dându-și ochii aceia verzi peste cap.

Nepoata ei avea ochii în aceeași nuanță.

– Chiar deloc. Spre deosebire de tine și de sora mea, când încă era în viață, prefer confortul pe care poate să mi-l ofere Londra. N-am închis un ochi de când am ajuns aici.

– Așadar, sforăitul pe care îl aud noapte de noapte vine din bagajele noastre? o tachină Venetia.

– Ai grijă ce spui, sau o să ajungi să dormi pe partea aia mai tare a saltelei!

Venetia începu să râdă.

–Iartă-mă! Ai fost foarte drăguță că ai acceptat să-mi faci pe plac.

Adevărul era că hanul în care înnoptaseră era cu adevărat îngrozitor, dar avuseseră noroc să găsească ceva liber. Fiecare dormitor, mansardă și pivniță fuseseră deja ocupate de mulțimea care dăduse năvală în Edinburgh pentru a lua parte la prima vizită a unui monarh britanic în Scoția în aproape două secole. Dar Venetia era mulțumită de camera lor mizerabilă. Așteptase șaisprezece ani să se întoarcă în Scoția și nu avea de gând să lase să-i strice plăcerea o pernă turtită și o saltea cu cocoloașe și nici măcar o însoțitoare care ar fi preferat să fie oriunde altundeva. Venetia o luă de mână pe mătușa ei, făcând un pas în față.

–Nici nu știi cât de recunoscătoare îți sunt că ești cu mine! Altfel, nu aș fi reușit niciodată să-l conving pe tata să mă lase să vin.

–Eu tot nu pot să cred că a fost de acord. Cum ai reușit să-l convingi?

–Oh, știu eu cum să-l iau pe tata! A trebuit doar să-i fac o mică promisiune.

–Și anume?

–Că o să accept o cerere în căsătorie anul viitor, răspunse ea cu zâmbetul pe buze.

–Draga mea, dar nu vorbim despre o mică promisiune. Și cine este norocosul?

–N-am nici cea mai vagă idee. Probabil un bărbat care să nu mi se pare insuportabil.

Și un bărbat care primea aprobarea doamnei Charlotte Harris și a misteriosului ei văr Michael, cel care îi furniza în mod regulat informații despre bărbații din înalta societate celei care îi fusese profesoară Venetiei.

–Tata se teme că nu-mi voi găsi niciodată un soț, îi explică Venetia.

Adevărul era că și ea începuse să-și facă griji în această privință.

–O domnișoară ca tine o să aibă întotdeauna pretendenți, îi spune mătușa ei, făcând un semn cu mâinile împodobite cu bijuterii.

–Nu lipsa pretendenților îl îngrijorează pe tata. Ci lipsa mea de interes pentru oricare dintre ei.

Venetia îi făgăduise mamei să nu se căsătorească niciodată cu un bărbat care să nu-i trezească simțurile, orice ar fi însemnat asta. Când o pusesese să-i promită acest lucru, mama ei nu făcuse referire la tatăl Venetiei, dar fata se întreba adesea dacă nu cumva chiar el fusese motivul acelei dorințe.

–Ai pe cineva în minte? întrebă mătușa ei.

–Nu, răspunse fata oftând, dar sper să găsec pe cineva în Scoția, departe de vânătorii de avere și de lorzii aceia plicticoși. Visez la un voinic scoțian, cu un nume venerabil, unul care trăiește și respiră aerul din Highlands...

–Asemenea personajelor din baladele acelea pe care le citești cu atâta interes, zise mătușa ei iritată.

–De ce nu? se apără Venetia. Nu am dreptul la un scoțian adevărat, care să mă ducă la conacul lui din Highlands și să trăim ca un cuplu fericit?

–Draga mea, dar tu nu ai nimic scoțian în tine.

–Nu este adevărat! răbufni ea insultată.

–Tu ești o fată crescută după normele britanice, prea rafinată ca să trăiești într-o țară în care o serată se rezumă la o sticlă de whisky și o bătaie soră cu moartea. Nu ai rezista nici măcar o zi cu acest *voinic scoțian* fără să-ți vină să-i dai una în cap cu sticla de băutură.

Poate că mătușa ei avea dreptate, dar nici în Anglia nu se simțea în largul ei. De fiecare dată când își pierdea cumpătul, oamenii îi spuneau scorpia scoțiană sau scoțiana arogantă.

Iar de fiecare dată când tatăl ei exagera cu paharele, ea trebuia să le explice celor din jur ce spunea bărbatul. De parcă ar fi fost străini, pentru numele lui Dumnezeu!

Dar cel mai mult o enerva superioritatea cu care englezii se uitau la bieții lor vecini scoțieni, o atitudine pe care până și Maggie și-o însușise după atâția ani de căsnicie cu un englez. Venetia se uită urât la mătușa ei, care nici măcar nu băgă se seamă.

–Adevărul e că ai costumația perfectă ca să atragi un soț precum eroul din balade, zise femeia, ridicându-și masca de mătase albă ca să vadă mai bine rochia cea simplă a Venetiei. Scoțienii din Highlands o venerază pe Flora MacDonald.

–Mi se pare normal. Doar ea a fost cea care l-a salvat pe Bonnie Prince Charlie.

–Da, dar tot nu vād de ce se încapățâna să se îmbrace precum fiica unui fermier.

–Pentru că *era* fiica unui fermier, replică Venetia, ridicându-și și ea masca de mătase de la ochi. Și să știi că nu mi-a fost deloc ușor să găsec rochia potrivită, așa că nu mă face să mă simt prost.

Din fericire, ea și Flora aveau părul negru ca abanosul și pielea albă, așa că semănau.

–Măcar te prinde culoarea. Își stă bine în roșu.

– Și tu arăți bine, îi spuse Venetia cu un zâmbet răutăcios. Cine se presupune că ești?

– Nu fi obraznică! Ar trebui să te bucuri că am făcut efortul ăsta. Dacă nu m-ar fi obligat colonelul acela nebun, n-aș fi pus piciorul în sala asta.

Colonelul Hugh Seton era una dintre gazdele balului și, cum apăruse la han la scurt timp după sosirea lor, pentru Venetia era limpede că bărbatul acela era îndrăgostit până peste cap de mătușa ei.

– E cam insistent, nu-i așa?

– Insistent? pufni mătușa ei. E nebun de legat. Ce a fost în capul celor de la Celtic Society să pună un ofițer de cavalerie să organizeze un astfel de bal? Numai Dumnezeu știe cât prost gust o să ne fie dat să vedem în seara asta. Mă aștept să văd scaune în formă de șa, zise ea, încruntându-se la Venetia, care râdea cu poftă. Vrei să-mi spui și mie ce ți se pare atât de amuzant?

– Dumneata! reuși Venetia să spună printre hohote de râs. După câte mi-ai povestit ieri, am crezut că-l simpatizezi. Mi-ai spus că fiica lui e o fată încântătoare.

– Și chiar așa este, dar nu mulțumită lui. Este meritul lui Charlotte Harris, zise mătușa. Pentru numele lui Dumnezeu, nebunul ăla mi-a dat o palmă peste fund la plecare! exclamă ea, dar roșeața din obraji îi dădu Venetiei de înțeles că nu era chiar atât de ofensată precum pretindea. Bărbatul acesta este exemplul perfect al scoțianului voinic din Highlands. Diavolul ăsta neobrăzat se comportă ca și cum ar fi de vârsta ficei lui!

Dar mătușa ei se opri când ajunseră în capătul treptelor, după care îi șopti ceva la ureche servitorului, care le anunță:

– Doamna cu Mască și Flora MacDonald!

Nimeni din sala de bal nu ridică privirea, cu excepția unui tânăr înalt de lângă ușă, care își îndreptă imediat atenția spre ele după ce servitorul le anunță „numele”. Abia dacă aruncă un ochi spre Maggie, dar pe Venetia o cercetă din cap până-n picioare, după care ridică paharul spre ea.

Bunele maniere britanice impuneau să păstreze distanța față de străinul acela. Dar era vorba despre un străin deosebit de *atrăgător* și, la urma urmei, ea era deghizată. În plus, judecând după tartanul lui, cel mai probabil voia să fie Bonnie Prince Charlie pentru Flora.

Așa că îl salută cu o mișcare scurtă din cap și îl cercetă îndelung. În ciuda constituției musculoase și a cicatricei de pe frunte, avea

un aer regal. Purta peruca albă cu o demnitate regală, afișând o postură dreaptă și distantă, demnă de un monarh.

Dar ochii căprui, care se ascundeau în spatele măștii de mătase neagră erau departe de a fi distanți, păreau înflăcărați și ciudat de familiari. Înainte să apuce să se mai gândească la asta, mătușa Maggie o trase spre zona de primire și spre colonelul Seton.

– Ah, ați ajuns! exclamă colonelul, luând-o pe Venetia de mână, părând să le recunoască, în ciuda măștilor.

Colonelul vădov arăta foarte bine în seara aceea costumat în Robert Bruce. Cu părul cărunt, trupul de soldat și ochii de un albastru strălucitor, era chipeș pentru un bărbat de peste 40 de ani.

Colonelul aruncă o privire în spatele ei și spuse pe tonul lui mereu vesel:

– Lady Venetia, mă bucur că ai venit! Mă bucur foarte tare.

– Domnule colonel, îi șopti ea. Nu uita că nu ai voie să-mi dezvălui adevărata identitate până la final.

– Vai de mine, ai dreptate! Ce prostie din partea mea, nu-i așa? Nu o să se mai întâmple, Flora.

Ea începu să râdă.

– Presupun că nu contează. Sunt sigură că sunt o mulțime de Flora MacDonald și Bonnie Prince Charlie pe aici.

– Ba nu. E adevărat, avem mulți prinți, dar *tu* ești singura Flora, zise el, șoptindu-i în mare taină: Celelalte doamne preferă costumele mai încărcate. Colonelul își îndreptă apoi atenția spre Maggie, pe care o întâmpină cu un zâmbet jovial. Precum cel pe care îl poartă prietena dumitale. În cine a venit costumată, mai exact? Ieri nu mi-ai dezvăluit nimic despre costumele ei.

– Prietena mea este o regină, minți Venetia.

– Care dintre ele? insistă el.

– Haideti, domnule colonel, zise mătușa ei pe un ton sec. E evident că sunt...

– Foarte încântată să se afle aici, se grăbi să continue Venetia. Amândouă suntem încântate.

– Minunat! exclamă contele. Ai întrebat-o despre excursia de mâine în Holyrood Park?

– Da, și a acceptat încântată.

– Nu aș spune chiar încântată, mormăi mătușa Maggie.

– Poftim? întrebă colonelul Seton, venind mai aproape de ea.

– A spus: „Mulțumim pentru invitație, domnule”. Când mătușa ei pufni, Venetia adăugă: Sunt sigură că mâine orașul o să fie pustiu,